

Αγαπητοί συνάδελφοι, σπουδαστές/στριες. Η ώρα του αποχαιρετισμού μου ήταν 31.08.20 μετά από συνολικά 43 χρόνια δουλειάς και προσφοράς στον ακαδημαϊκό χώρο εκ των οποίων τα 20 στο ΕΜΠ. Παρά τις δυσκολίες και την πίεση ήταν χρόνια χαράς με τους συναδέλφους αλλά και τους σπουδαστές/στριες γύρω μου σε διαρκή διάλογο με ανταλλαγή απόψεων και ιδεών. Αυτό που θέλω να τονίσω είναι ότι η προσφορά ήταν αμφίδρομη. Μέσα από το πέρασμα του χρόνου έμαθα πολλά, όχι μόνο μέσω των προσωπικών αναζητήσεων μου αλλά μέσω των συναδέλφων, των σπουδαστών και σπουδαστριών μου. Τους ευχαριστώ όλους για την παρότρυνση για εξέλιξη και την αναζήτηση νέων δρόμων. Ευχαριστίες απευθύνω και στο προσωπικό της Σχολής και του Ιδρύματος για την στήριξη του έργου μου.

Έτσι θα κλείσω με ένα ποίημα του

Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ
Η ΛΕΞΗ ΤΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ ΜΟΥ

Θάρρεψα πως το ταξίδι μου έφτασε στο τέλος του,
με το τελευταίο όριο της δύναμής μου,
πως το μονοπάτι έκλεισε εμπρός μου,
πως οι τροφές μου εξαντλήθηκαν,
και πως ήρθε ο καιρός να ζητήσω άσυλο
σε μια σιωπηλή σκοτεινιά.

Όταν θα αναχωρήσω από δω,
αυτή θα είναι η λέξη του αποχαιρετισμού μου:
ότι εκείνο που είδα είναι ανυπέρβλητο.
Ότι γεύτηκα το μυστικό μέλι του λωτού αυτού
που ανοίγει στον ωκεανό του φωτός,
κι έτσι ευλογήθηκα,
αυτή θα 'ναι η λέξη του αποχαιρετισμού μου.

Κωνσταντίνα Δεμίρη, ομότιμη καθηγήτρια ΕΜΠ.